

از این تعداد قریب به ۵۰ درصد در مسابقات سوارکاری کشورهای حاشیه خلیج فارس مسابقه می‌دهند. لژیونرهای سوارکاری حتی به حوزه‌های دیگر تسری یافته و ما در دآوری و طراحی مسیر لژیونر داریم. حتی در کورس سوارکاری ترکیه چابک‌سوار ایرانی داریم اما این سوارکاران اغلب در سنین نوجوانان و جوانان قرار دارند و سطح و لول آنها در اندازه رقابت‌های مهم و سطح بالایی چون بازی‌های آسیایی و المپیک نیست. با این وجود آینده درخشانی برای لژیونرهای سوارکاری ایران پیش‌بینی می‌کنم چرا که در یک فضای مدرن و با امکانات و به روز فعالیت می‌کنند و حضور متوالی و مستمر در مسابقات مختلف سبب رشد و ارتقای آنها می‌شود و در آینده می‌توانند در ترکیب تیم ایران در بدرخشند.

مهم‌ترین اتفاق برای رشته‌های ورزشی حضور در المپیک به عنوان بزرگترین فستیوال ورزشی جهان است اما به نظر می‌رسد با توجه به شرایط موجود کسب سهمیه المپیک برای سوارکاری یک هدف بزرگ و به نظر دوراز دسترس باشد. آیا فدراسیون سوارکاری در این زمینه برنامه‌ای دارد؟

واقعیت این است که سوارکاران ایرانی فاصله بعیدی با مقیاس جهانی دارند اما فدراسیون سوارکاری برای رسیدن به این هدف بزرگ و دوردست برنامه‌ریزی کرده. در فدراسیون سوارکاری ۲ برنامه راهبردی ۴ ساله تبیین کرده‌ایم. در این برنامه دیده شده که چگونه در بازی‌های آسیایی مدال بگیریم و در المپیک و پارالمپیک کسب سهمیه کنیم. تمامی جوانب کار و باید‌ها و الزامات دیده شده، اینکه چه نیازهایی داریم؛ اسب، مربی، سوارکار و حتی زمین و باشگاه. حقیقت این است که برای هر کاری نیاز به نقشه راه و روشنگری داریم تا به نتیجه برسیم. بدون برنامه هیچ موفقیت و هدفی میسر نمی‌شود. در اتاق تارک نمی‌توانید سوزن را پیدا کنید. من اعتقاد دارم با این برنامه و این نقشه راه سال ۲۰۲۴ سال شکوفایی سوارکاری خواهد بود. با توسعه و گسترش سوارکاری قهرمانان تازه نفس و بااستعدادی از استان‌ها می‌آیند که سید انتخاب ما را بزرگتر می‌کند. سوارکاری یک رشته دیربازده است که برای موفقیت در آن باید شکیبا بود و البته تمامی الزامات را رعایت کرد. اسب خوب، مربی با دانش، باشگاه با امکانات و البته حضور مستمر و منظم در مسابقات. برای رسیدن به المپیک یک سوارکار باید حداقل ۱۰ سال تاپ لول باشد. برگزاری مسابقات در استان‌های مختلف و در کنار آن برگزاری مسابقات بین‌المللی CSI در

۳۰ رأس اسب ایرانی از نژادهای برتر خزر، ترکمن و عرب را به قطر صادر کنیم و با تداوم این روند و اصلاح نژادهای برتر می‌توان این صادرات را گسترش داد.

بحث زیرساخت یکی از مشکلات قدیمی و کلیشه‌ای در سوارکاری بوده و تقریباً تمامی تأسیسات این رشته متعلق به سال‌های قبل از انقلاب است و در ۴ دهه اخیر تقریباً هیچ زیرساختی به رشته سوارکاری اضافه نشده. برای حل این مشکل قدیمی و کلیشه‌ای چه برنامه‌ای دارید؟

زمانی که ما فدراسیون را تحویل گرفتیم، تعداد باشگاه‌های فعال ۱۶۸ عدد بود. بسیاری از هیأت‌های ما به شکل اسمی و تنها روی کاغذ وجود داشتند و تقریباً هیچ فعالیتی در سطح استان‌ها وجود نداشت. هدف نخست ما بسط، گسترش و فعالسازی سوارکاری در تمام ایران بود. امروز قریب به ۶۷۰ باشگاه فعال در سراسر کشور داریم و تقریباً تمامی هیأت‌های استانی حیات واقعی پیدا کرده‌اند و فعالیت مستمر دارند اما متأسفانه در بحث زیرساخت هیچ پیشرفتی نداشته‌ایم. تقریباً تمامی زیرساخت‌های ما متعلق به ۴ دهه پیش هستند که نه تنها به آنها چیزی اضافه نشده بلکه در نگهداری همان ابنیه محدود هم دقت نظر و اهتمام نداشته‌ایم و همین سبب شده که میادین سوارکاری ما جملگی فرسوده شوند. عمده مشکل ما بر سر اداره این اماکن است چه آنکه این اماکن از وسعت زیادی برخوردارند و اجاره کوتاه مدت آنها برای بهره بردار توجیه اقتصادی ندارد و از همین رو برای هزینه‌کرد در آن رغبت نمی‌کند. از طرفی شرکت نیز طبق قانون این اماکن را یکساله واگذار می‌کند. اجاره یکساله یعنی ویرانی زیرساخت‌های سوارکاری. در این راه باید شرکت توسعه و تجهیز یک بازنگری جدی در اداره زیرساخت‌های سوارکاری داشته باشد. یا خود آنها را اداره کرده و برای بازسازی آنها هزینه کند و یا به شکل اجاره بلندمدت آنها را به بخش خصوصی واگذار کند تا بهره‌بردار برای هزینه کرد در این اماکن توجیه اقتصادی داشته باشد.

در حوزه زیرساخت در این سال‌ها خوشبختانه بخش خصوصی وارد شده و در چند استان کلیدی نظیر فارس، آذربایجان، سمنان، خراسان، ارومیه و... میدان سوارکاری ساخته. در این زمینه البته مشکل اصلی بحث زمین است که با توجه به وسعت مورد نیاز که نزدیک به ۳۵ تا ۴۰ هکتار است، برای سوارکاری هزینه سنگینی را می‌طلبد که از عهده شخص و بخش خصوصی خارج است. در این زمینه دولت می‌تواند برای رشد این رشته که ریشه در فرهنگ و دین ما دارد، زمین را در اختیار بخش خصوصی بگذارد و ساخت و

توجه به شرایط موجود هزینه سنگین برای جذب مربی خارجی را می‌توان در جای بهتری هزینه کرد که خروجی به مراتب بیشتری داشته باشد. در دوره پیش که فن هوسن بلژیکی آمد نیز با کمک فدراسیون جهانی و شخص رئیس این فدراسیون پذیرفت به ایران بیاید. فن هوسن یک مربی حرفه‌ای و طراز اول بود که در تیم ملی بلژیک و تیم ملی عربستان سابقه مربیگری داشت که هر دو تیم جزو تیم‌های مدعی دنیا هستند. ولی همشری رئیس فدراسیون جهانی سوارکاری بود و در سفر وی به ایران و با درخواست ما از رئیس فدراسیون جهانی، او فن هوسن را مجاب کرد که به ایران بیاید. در شرایط عادی جذب چنین مربی اصلاً امکان پذیر نیست.

یکی از مهم‌ترین تأکيدات شما در فدراسیون سوارکاری در سال‌های اخیر تلاش فراوان در راستای تألیف و ایجاد تبارنامه برای اسب‌های ایرانی بوده. در این زمینه به چه نتایج و دستاوردهایی رسیده‌اید؟

در این حوزه به نتایج خوبی رسیده‌ایم. تأکید فدراسیون به تولید باکیفیت و اصولی اسب‌های داخلی است و ما با توجه به نژادهای ممتازی که داریم می‌توانیم در این حوزه حتی صادرکننده باشیم. ما در تولید اسب صاحب

در بیرون از ایران و اروپا اسب دارند و تا پایان اردیبهشت ماه در رقابت‌های بین‌المللی CSI شرکت کرده و امتیاز بیاورند، به بازی‌های آسیایی اعزام شوند. پس از این تصمیم ۲۱ تقاضا برای اعزام آمد که از این میان ۳ نفر به شکل جدی و سفت و سخت پای کار هستند و با توجه به داشتن شرایط اعزام خواستار حضور در بازی‌های آسیایی هستند.

با توجه به سیاست‌های وزارت ورزش و کمیته ملی المپیک مبنی بر کیفی سازی تیم‌های اعزامی به بازی‌های آسیایی و با توجه به اینکه سوارکاری در دوره قبل در جاکارتا از کسب مدال بازماند، احتمالاً سوارکاری برای حضور در هانگژو با چنین مانعی نیز روبه‌رو شود. برای حل این مشکل چه راهکاری دارید؟

درباره اعزام به بازی‌های آسیایی، بحث کمیته ملی المپیک و وزارت ورزش بر سر هزینه‌های اعزام است و از همین رو تأکید بر کیفی‌سازی کاروان دارند اما ما برای حل این مشکل فرمول خاص خودمان را داریم. به این صورت که ۵۰ درصد از هزینه‌های اعزام را اسپانسر پرداخت خواهد کرد و ۵۰ درصد باقی مانده را مالک اسب متقبل می‌شود. چرا که وقتی اسبی در رویداد معتبری مثل بازی‌های آسیایی شرکت می‌کند، به نوعی برای اسب ارزش افزوده به همراه خواهد داشت و قیمت آن افزایش پیدا می‌کند. از همین رو پرداخت هزینه توسط مالک به نوعی هزینه نیست بلکه سرمایه‌گذاری است و برای وی آورده مالی به همراه خواهد داشت. ما در بازی‌های آسیایی جاکارتا نیز با همین فرمول شرکت کردیم و هیچ هزینه و بار مالی برای وزارت و کمیته به همراه نداشت. با حل این مشکل برای حضور در هانگژو مشکلی نخواهیم داشت.

آیا با توجه به تجربه دوره قبلی بازی‌ها در جاکارتا می‌توان به مدال فکر کرد؟

منتخبین ما برای حضور در بازی‌های آسیایی مالک هستند و سال‌هاست در این زمینه فعالیت دارند و سرمایه‌گذاری کرده‌اند. نسبت به ۴ سال گذشته نفرات ما حرفه‌ای‌تر و باتجربه‌تر شده‌اند و سطح مسابقات داخلی ما نیز افزایش پیدا کرده. در حال حاضر مسابقات داخلی ما با ارتفاع ۱۵۰ موانع برگزار می‌شود که در حد موانع بازی‌های آسیایی است. ضمن اینکه به طور مرتب مسابقات بین‌المللی برگزار کرده‌ایم و چون این رقابت‌ها در حوزه طراحی و ارتفاع موانع از استانداردهای بین‌المللی برخوردار است، در ارتقای کیفیت سوارکاران ما تأثیر شایانی داشته. با این وجود واقع‌گرایانه بخواهیم صحبت کنیم، در رشته تیمی ما شانس برای مدال نخواهیم داشت چرا که رقبا با بسیار قدر هستند و با اسب‌های چند میلیون دلاری در مسابقات شرکت می‌کنند. به عنوان مثال عربستان تنها یک طلا در المپیک دارد که متعلق به رشته سوارکاری است. با توجه به شرایط اسب‌های ما، این فاصله پر شدنی نیست و باید تنها در حوزه تربیت چابک‌سوار بتوانیم خلأ موجود را تا حدی پر کنیم. با این حال در رشته انفرادی می‌توانیم به مدال برسیم همانطور که سه سال پیش در بازی‌های داخل سالن ترکمنستان داود پوررضایی به مدال برنز رسید تا این رشته برای نخستین بار در سطح آسیا صاحب مدال شود. با توجه به شرایط به احتمال فراوان در بخش تیمی در بازی‌های آسیایی حضور نخواهیم داشت اما در بخش انفرادی پرش با اسب سوارکاران ما حضور پیدا خواهند کرد و از شانس کسب مدال برخورداریم و می‌توانیم به مدال فکر کنیم.

جذب مربی خارجی در سوارکاری یکی از برنامه‌های شما بود و در دوره بازی‌های آسیایی در جاکارتا این مهم انجام شد و فن هوسن مربی نامدار بلژیکی برای هدایت سوارکاران در جاکارتا به ایران آمد اما بعد از بازی‌های آسیایی و در ادامه پاندمی کرونا فن هوسن رفت و دیگر شاهد حضور مربی خارجی در ایران نبودیم. آیا هنوز هم به جذب مربی خارجی فکر می‌کنید و برنامه‌ای در این زمینه دارید؟

جذب مربی خارجی بسیار هزینه‌بر است و با توجه به مشکلات اقتصادی و هزینه دلاری امکان‌پذیر نیست. ما برای جذب مربی خارجی منابع مالی کافی در اختیار نداریم. با

همین راستا انجام می‌پذیرد که سوارکار ما پیشرفت کند و جلو برود. باید استانداردهای بین‌المللی را در رقابت‌های داخلی رعایت کنیم تا پیشرفت کنیم. رقابت در سوارکاری نابرابر است. رقبای طراز اول سوارکاری در دنیا با اسب‌های ۲۵ میلیون دلاری در مسابقات حاضر می‌شوند اما سوارکاران ما با اسب‌های ۵۰۰ هزار دلاری. فاصله این دو بسیار زیاد است و ما باید این فاصله را با تربیت سوارکار و بالا بردن کیفیت خود جبران کنیم که بسیار دشوار است. ما شبه دست خالی با رقا باید رقابت کنیم با این وجود و این رقابت نابرابر اعتقاد دارم در پرش و استقامت حرف برای گفتن داریم و می‌توانیم به موفقیت برسیم.

ساز و ایجاد میدان سوارکاری بر عهده بخش خصوصی قرار بگیرد.

در این سال‌ها سوارکاری نیز همانند سایر رشته‌های دیگر همانند فوتبال و بسکتبال به سمت استفاده از ورزشکاران خارجی و لژیونر روی آورده و در جاکارتا حتی یک لژیونر خارجی به نام سهیلا سهری در ترکیب تیم درساژ ایران به میدان رفت. آیا این روند برای مسابقات آتی به ویژه بازی‌های آسیایی هانگژو ادامه خواهد یافت؟

قریب به ۱۸۰ سوارکار در کشورهای مختلف حضور دارند که با نام ایران در مسابقات سوارکاری شرکت می‌کنند و فکر می‌کنم کمتر رشته‌ای از چنین فراوانی برخوردار باشد.